

+
M
PAX

18 augustus 2019
20^e zondag, C
Lk. 12,49-53

Veelgeliefden,

Vuur ben Ik op aarde komen brengen, en hoe verlang Ik dat het reeds oplaait. Maar wat voor vuur is het dat Christus op aarde heeft gebracht? *Meent ge dat Ik op aarde vrede ben komen brengen? Neen, zeg Ik u, juist verdeeldheid.* Toch wel bijzondere en vreemde woorden uit de mond van de Vredevorst voor Wie de engelen bij zijn geboorte hebben gezonden: *Eer aan God in den hoge en vrede op aarde.* Maar de engelen voegden er aan toe: *onder de mensen in wie Hij welbehagen heeft.* (Lk. 2,14) Of volgens de Nederlandse vertaling van het *Gloria: aan de mensen die Hij liefheeft.* Christus is dus wel vrede komen brengen, maar er is een voorwaarde om die vrede te kunnen ontvangen. Of beter gezegd: het hangt van ons af of we die vrede willen ontvangen.

Maar welke vrede kan Christus ons schenken als Hij juist verdeeldheid heeft gebracht. Zelfs binnen de gezinnen kunnen er drie tegenover twee staan, waarbij we mogen bedenken dat het in Jezus' tijd gebruikelijk was dat de echtgenote van de zoon des huizes introk bij het gezin. Zo lijkt de tekst van het evangelie te suggereren dat de vader en moeder tegenover de zoon, dochter en schoondochter komen te staan. Een soort generatie-conflict? Waarschijnlijk wil Jezus met dit voorbeeld veeleer aangeven hoe diep de verdeeldheid kan gaan.

Maar nogmaals: waar komt die verdeeldheid vandaan? Komt deze van Jezus' en zijn boodschap? Ja en nee. Met zijn prediking en nog meer door zijn dood dwingt Hij ieder van ons om stelling te nemen. Zijn lijden en dood aan het Kruis is de steen des aanstoets. De grijsaard Simeon had over Hem reeds geprofeteerd: *Zie, dit kind is bestemd tot val of opstanding van velen in Israël, tot een teken dat weersproken wordt, opdat de gezindheid van vele harten openbaar moge worden.* (Lk. 2,35-35)

Zo heeft Hij geen aardse vrede gebracht maar juist verdeeldheid. Maar er is een diepere vrede die Hij wel heeft geschonken aan zijn leerlingen: *Vrede laat Ik u na, mijn vrede geef Ik u. Niet zoals de wereld die geeft, geef Ik hem u. Laat u hart niet verontrust of kleinmoedig worden.* (Jo.14,27)

Waarom is de vrede die de Heer ons wil schenken zo'n steen des aanstoets en oorzaak van grote verdeeldheid? Iedere mens wil toch vrede in zijn hart en in zijn omgeving ervaren. Komt het misschien door de woorden die eraan vooraf gaan: *Ik moet een doopsel ondergaan, en hoe beklemd voel Ik Mij totdat het volbracht is ?* Het doopsel verwijst naar zijn kruisdood. Om vrede te brengen heeft Hij het Kruis op zich genomen. Of zoals het in de Hebreeënbrief staat: *Ziet naar Jezus, de aanvoerder en*

voltooier van ons geloof. In plaats van de vreugde die Hem toekwam heeft Hij een kruis op zich genomen en Hij heeft de schande niet geteld. (Hebr.12,2)

Dat is de eigenlijke steen des aanstoots. Niet Jezus of zijn blijde boodschap, maar het kruis dat de weg vormt naar de echte, innerlijke vrede.

Jezus voegt daar nog het beeld van het vuur aan toe. We beseffen dat hij daarbij spreekt over het vuur van de liefde. Bij het doopsel is dit vuur in ons hart uitgestort. We dragen diep in ons een vuuroven van liefde tussen Vader en Zoon in de Geest. Want bij het doopsel is de Drie-eenheid in ons komen wonen als een laaiend vuur. Maar we hebben dit vuur bedekt met asbestplaten. Asbestplaten van ongeloof, van onwil, van zonde. Maar ook zijn we bang dat dit vuur oplaait en we ons zullen branden. Het is als het vuur dat Mozes zag in het braambos: het brandt wel maar verteert niet. Het brandt alles weg wat niet in overeenstemming is met God. Het verteert het kwaad uit ons waardoor we zelf in vuur en vlam komen te staan door zijn liefde. Dat is een reiniging, een kruis. Zo horen liefdesvuur en kruis hier op aarde bij elkaar, even als vrede en verdeeldheid. Alleen door het liefdesvuur kan er echte vrede zijn en deze gaan op aarde gepaard met kruis en verdeeldheid.

De woorden uit de Hebreeënbrief schenken ons daarom troost: *Denkt aan Hem die zoveel tegenwerking van zondaars te verduren had: dat zal u helpen om niet uit te vallen en de moed niet op te geven. (Hebr. 12,4)*

Vuur ben Ik op aarde komen brengen, en hoe verlang Ik dat het reeds oplaait. Ja, Heer, ook wij verlangen dat dit vuur in ons hart oplaait.